

[Lone Dybkjær]

vendte ressourcer, bedre service over for borgere og virksomheder og bedre arbejdspladser for de ansatte – er der sådan set ikke nogen der kan være uenig i. Det er måske en lille smule slående, at det er en meget snæver målsætning i forhold til nogle af de tidligere moderniseringsprogrammer, hvor vi havde selvregulerende styring og decentralisering og rammestyring og den slags ting med. På en vis måde kan man sige, at denne målsætning er betydelig mindre ambitiøs end det, der oprindeligt var lagt op til. Det er den ene side.

Den anden side er, at jeg synes, vi savner at diskutere den helt overordnede målsætning, hvad det er, vi vil med den offentlige sektor. Det var fru Helle Degn inde på. Det er måske også for meget forlangt, at man skal tage det under overskriften »Moderniseringsarbejdet i den offentlige sektor«. I virkeligheden kan vi sige, at det er nummer fem i rækken af diskussioner om den offentlige sektor, når vi kigger på væsentlighed. Derfor bør vi ved en eller anden lejlighed få en mere principiel diskussion om den offentlige sektor. Det kunne ske i forbindelse med finanslovsforslaget, men dér ved vi, at det i hvert fald ikke vil ske.

Derfor må vi nok prøve at se, om vi ikke – hvis det her skal følges op af denne regering, eller hvilken regering det nu måtte blive – i forbindelse med det kan få en lidt mere overordnet, principiel diskussion om, hvordan den offentlige sektor skal spille sammen med den private sektor, enten det nu er enkeltborgere eller virksomheder, kommuner eller amter, eller hvad det er. Det er den ene side, jeg mener vi bliver nødt til at tage med, den helt overordnede målsætning.

Det andet, som også er ganske væsentligt i forbindelse med moderniseringen af den offentlige sektor – det er virkelig ømtåligt, og det kan i virkeligheden kun gøres af en ny regering – er: er fordelingen mellem ministerierne den rigtige? Ligger de enkelte departementer og styrelser og arbejdsopgaver rent faktisk de rigtige steder?

Det ved vi alle sammen at de ikke gør, og vi ved også alle sammen, at det er praktisk taget umuligt at få flyttet noget som helst. En gang imellem kan man slå lidt sammen, men man kan næsten være sikker på, at det ikke bliver mindre af det, kan man vist rolig sige. Det er højden. Det kan man gøre ved nogle

særlige personalemæssige sammenfald; så kan det lykkes. At flytte områder mellem ministerierne er nøjagtig lige så vanskeligt som alle mulige andre flytninger på højere og lavere niveauer inden for de enkelte departementer og styrelser.

Det burde man på en eller anden måde også diskutere, for jeg er bange for, at en modernisering af den offentlige sektor ikke rigtig fører til noget, hvis ikke vi tager fat på fordelingen mellem de forskellige ministerier. Af mange gode og for en gangs skyld lidt kloge grunde skal jeg nok lade være med at komme med eksempler.

Jeg vil sige om redegørelsen, at den bærer i for høj grad præg af den måde, hvorpå den er blevet til. Man har simpelt hen spurgt i alle departementer og styrelser: hvad sker der egentlig, hvad er det, I laver? Det er helt givet, at hvis man spørger 200.000 mennesker, eller hvor meget det nu er, så vil der altid være noget i gang eller under overvejelse eller næsten foran færdiggørelse og den slags ting, og det kalder vi så modernisering. Sådan er det rent faktisk sket ved de moderniseringsredegørelser, vi har fået i de senere år.

Det, der virkelig savnes her, er en eller anden form for samlet bearbejdning. Det vil jeg prøve på at eksemplificere ved hjælp af det, der står om regler. Vi savner også en samlet bearbejdning, f.eks. i forhold til kommunerne og amterne og frem for alt i forhold til frikommuneforsøgene. Hvad forestiller man sig egentlig i den offentlige sektor at frikommuneforsøgene, som i sig selv er gode nok, kan komme til at betyde? Det synes jeg godt man kunne have taget med.

Jeg vil konkret sige, altså for at eksemplificere, at jeg synes, det er meget svært at sammenfatte, hvad det er, der står i redegørelsen, at bruge regelsaneringen. Vi ved ikke, hvor mange nye regler der er kommet. Det står ikke her. Hvor mange nye regler er der kommet? Hvor mange er der faldet væk? Hvor mange har vi bare lagt sammen? Hvad har det egentlig betydet for personale og foranklinger og sådan noget?

Regelsanering kan ske på fire måder. Den ene er afskaffelse af regler; det mener jeg faktisk i meget lille omfang, for nu at sige det pænt, er sket. Den anden er en koordinering af regler. Dér er i hvert fald sket noget, men ikke så meget, bl.a. fordi man slet ikke